

The book cover features a background of dark blue, stylized, organic shapes that resemble leaves or abstract forms, set against a light cream-colored background. In the lower right quadrant, there is a prominent yellow watercolor wash shape, possibly representing a leaf or a drop, which is being touched by two thin, light brown wooden sticks or brushes. The text is positioned in the upper right corner.

Juuli Niemi
**Mahdot-
tomia
oletuksia**

WSOY

Juuli
Niemi
Mahdottomia
oletuksia

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Kiitos Taiteen edistämiskeskus

Sivuilla 180-182 lainattu Elliott Smithin
kappaleita Waltz #2 ja Pitseleh.

© JUULI NIEMI JA WSOY 2022

ISBN 978-951-0-46487-8

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Satu

TARINA JOKA nyt alkaa on eräänlainen satu ja sen vuoksi täynnä aamujen kirkasta valoa ja öitä joiden pimeyden läpi ei näe edes omaa kättään. Saduissa aika kuluu hitaasti ja ihmiset nukahtelevat huomaamattaan satavuotiseen uneen, mutta jos epäusko iskee, voi kii- vetä katolle huutamaan, ettei Roomaakaan rakennettu päivässä, voi kuunnella, miten kaiku osuu peltiin ja kuolee vähitellen pois.

Ihmisillä on kuitenkin yhä vähemmän aikaa lukea satuja, joten yritetään pysyä asiassa, yritetään kertoa ainoastaan se miten rakkaus kerran alkoi. Se on aina vähän satua, kun rakkaus kerran alkaa. Ja nuorena ja epävarmana kirkas valo häikäisee, kun on valvonut koko pimeän yön ja unohtanut aurinkolasit puiston likaiselle penkille. Nuorena pimeä on vain pimeää.

Tarina joka nyt alkaa kertoo erään Noran ja erään Juhon rakastumisesta. Joten jos vihaat rakkautta niin älä lue eteenpäin. Luvassa on kyllä myös seksiä. Tai enemmän kyllä sen puutetta. No ainakin paikoin suo- raa ja paikoin harhailevaa puhetta siitä ja, miten sen nyt sanoisi, sen äärellä horjumista.

Seksin äärellä horjumista. Haluatko mahdollisesti jo nyt laskeutua katolta alas ja antaa tuulen lennättää nämä sivut syvälle likaiseen Itämereen?

Mutta sitähän rakastuminen ja koko nuori elämä on, seksin äärellä horjumista. Yksin katolla pilviin asti huutamista, tietämättä varmasti, kuuleeko siellä alhaalla kukaan.

No niin, aikaa lukea satuja on vain vähän, joten esitellään nyt Nora, joka kirjoitetaan yhdellä o:lla mutta sanotaan kahdella. Nora on omalla tavallaan ihan kaunis pidellessään kaljapulloa kädessään parvekkeella niissä bileissä, joissa Juho ensimmäisen kerran todella huomaa hänet. Nora on valunut muiden mukana parvekkeelle, mutta hän ei tupakoi niin kuin kaikki muut. Nora ei ole monessakaan asiassa niin kuin kaikki muut, mutta siitä ei vielä kannata tehdä liikaa johtopäätöksiä. Nora ei ole se erilainen ja kiehtova tyttö, josta pojat tavalla tai toisella lumoutuvat. Nora ei varmaan pääsisi kovinkaan monen nuoren miehen tarinan sankaritariksi. Kyllä Nora ehkä pantaisiin merkille, mutta sitten todettaisiin, että hän on liian hankala päähenkilöksi, liian vaikeasti tulkittava, häntä pitää katsoa vähän pidempään, että edes huomaa hänen olevan oikeastaan aika kaunis, vähän pelottavakin hän on, ja tästä syystä kaikin puolin sopivampi sankarittaren parhaaksi ystäväksi. Tai näin Nora ainakin itse itsestään ajattelee ja tällaisissa asioissa Nora ei suuremmin välitä muiden mahdollisesti esittämistä eriävistä mielipiteistä.

Joka tapauksessa Norasta voi sanoa, että hän ei ole kovin villi. Hän ei tehnyt mitään villiä yläasteella, eikä hän tehnyt mitään villiä lukiossa. Ala-asteella hän soitti nokkahuilua, koska sellaisen sai 90-luvulla ala-asteella ilmaiseksi koululta ja Noran äidillä ei ollut varaa maksaa muita harrastuksia. Sekään ei ollut tietenkään vil-

liä vaan aika tyyppillistä pahimman laman aikaan yksinhuoltajien perheissä. Eikä se edes taida liittyä mitenkään tähän tarinaan.

Tärkeämpää on kertoa, että Nora saattaa kyllä herättää ihmisten kiinnostuksen, mutta sitten edessä on seinä. Ja melkein kaikki erehtyvät luulemaan, että seinä on kantava ja Noralla kaikki tarvittava seinän toisella puolella. Ja nyt Nora on jo kaksikymmentäviisivuotias ja jos joku joskus kiinnostuu hänestä, Nora onnistuu tappamaan toisessa syttyneet tunteet nopeasti ja tehokkaasti.

Juho taas näyttää kovalta, hän on lapsesta asti näyttänyt kovalta, jo ennen kuin hartiat kasvoivat täyteen mittaansa ja kehoon alkoi ilmestyä tatuointeja ja arpia kaikenlaisista urheiluharrastuksista, joita kovilta näyttävien poikien oletettiin harrastavan. Ne lajit Juho on jättänyt kauan sitten, mutta arvet jäivät, Juhoon jää helposti arpia, koska hänen ihonsa on niin kuin hänen luonteensakin, pehmeä ja pitkämuistinen. Juho on kolmekymmentävuotias ja yhtä kunnianhimoinen kuin Nora ja tavallaan myös yhtä yksin, mutta eri syistä.

Nora ja Juho ovat kumpikin pohjimmiltaan hyvin kilttejä ihmisiä. Tarinan tapahtuma-aikaan kiltteys ei ollut vielä niin pois muodista. Tarinan tapahtuma-aikaan puhuttiin paljon siitä, mikä on muodissa.

Satu jossa on tyttö ja poika, nainen ja mies, kyllä, tämä on sellainen perinteinen satu. Mutta eivät nämäkään sankaritar ja sankari oikein osaa olla niissä asennoissa, mihin heidät satujen kuvituksissa on ollut tapana piirtää. Sellaisista asioista ei kuitenkaan puhuttu ihan niin paljon vielä silloin.

Mutta nyt takaisin niihin bileisiin 2000-luvun

ensimmäisen vuosikymmenen puolenvälin paikkeilla. Bileisiin, joissa kaikki tunkivat samalle tuuletusparvekkeelle tupakoimaan, ja se että juhlavieraiden käsissä oli Corona-pulloja kertoi, että bileiden pitäjä oli jo työelämässä kiinni ja vähän rehvasteluun taipuvainen. Sisällä asunnossa soi Stone Temple Pilots, koska nuorena pystyy olemaan nostalginen musiikista, jota oli kuunnellut vain joitakin vuosia sitten.

Juho katsoi hetken Noraa, parhaan ystävänsä tyttöystävän parasta ystävää, ja huomasi ajattelevansa, että tämä on oikeastaan hyvin kaunis. Ajatus häiritsi Juhoa vähän, koska hän ei halunnut ajatella olevansa mies, joka katsoo naisessa vain ulkonäköä. Juho yritti katsoa toiseen suuntaan. Mutta pää kääntyi takaisin Noraan. Juho katsoi Noraa ja

än yy tee nyt

lähdetään katolle huutamaan

Nora

NORALLA OLI mennyt tänäänkin myöhään töissä ja hän oli juossut kotiin vaihtaakseen vaatteet. Lotalta oli ehtinyt tulla siinä vaiheessa jo kolme syyllistävästä viestiä. Ensimmäisessä luki että Nora missasi etkot hänen ja Harrin luona, toisessa että Nora teki selvästi liikaa töitä ja kolmannessa oli jo tulkinta, että liika työnteko tulisi kustautumaan myöhemmin, kun lakifirma haluaisi palkata Noran tämän syksyn jälkeen, koska miten Nora sitten pystyisi enää panostamaan *lisää*, kun oli liian varhaisessa vaiheessa antanut jo kaikkensa.

Lotta alkoi aina tylsistyessään kirjoittaa ylipitkiä viestejä. Ilmeisesti Harrilla oli mennyt bänditreenissä pitkään ja Lotta odotti yksin kotona kuohuviinipullon kanssa. Nora kuvitteli Lotan istumassa uudella isolla sohvalla jugendtalossa sijaitsevan kaksion olohuoneessa, jonka huonekorkeus tuntui tuplasti isommalta kuin Noran lapsuudenkodin kaupungin vuokratalossa. Lotan täydellinen vaalea tukka oli sutaistu nutturalle, jolla se tulisi pysymään koko illan, vaikka Lotta joisi kolme lasia liikaa ja tanssisi homobaarin pöydällä aamuneljään asti.

Nora tekstasi nopeasti Lotalle, että on tulossa ja lähti harppomaan ratikkapysäkille, hän tajusi vasta puolellessavälissä matkaa, että oli unohtanut ottaa mukaan

oman viinipullon. Täytyisi vain juoda Lotan pullosta, tämä osti onneksi aina liikaa viinaa ja ruokaa, no ylipäänsä kaikkea.

Lotta tuli Noraa vastaan rappukäytävään Noran soitettua tälle ensin monta kertaa turhaan. Nora ei kunnolla edes tuntenut bileiden pitäjää, hän ei todellakaan aikoisi mennä sisään ilman Lottaa. Hän oli jo luovuttaa, kun Lotta vihdoin vastasi ja sanoi hakevansa hänet alhaalta.

– Missä sä olet ollut? Ota Corona. Ninni ja Maria on täällä kans ja sit se ärsyttävä Eeva ja sen ärsyttävä kaveri, hei missä mun röökkit? Sulla on noi söpöt farkut, ihanaa huulikiiltoa, hei haluutko nää korvikset lainaan ne sopii tohon paitaan halaa mua nyt kulta Noooruskaaaa!

Lotta oli iloinen ja nousuhumalassa ja rakastettavalla päällä. Nora antoi itsensä tulla imaistuksi Lotan virtaan.

Nora nojasi tuuletusparvekkeen kaiteeseen ja katseli muita. Hän rakasti mennä mukaan tupakkapaikalle vaikka harvoin poltti itse. Mutta ihmisistä tuli aina jotenkin rennompia ja tuttavallisempia polttaessaan. Joskus ärsyttävistä tyypeistä tuli kyllä vielä ärsyttävämpiä. Lotan suuri inhokki, ärsyttävä Eeva, kikatti kovaan ääneen Harrin ja tämän näyttelijäystävän jutuille. Nora tarkkaili Eevaa, jolla oli tumma lyhyt tukka ja suuret huulet ja silmät ja rinnat, ja joka oli älykkäämpi kuin miltä halusi nyt juuri vaikuttaa nojautuessaan koväänistä miestä kohti tämän puhuessa, ihan kuin ei muuten kuulisi mitä tämä sanoo.

Lotta aina sanoi, että Noralta puuttui täysin flirttailun kultainen taito. Että Nora ei ollut koko elämänsä aikana sanonut mitään flirttailevaa kenellekään. Ja sen takia oli suoranainen ihme, että Noralla oli ollut edes ne pari miesjuttua, jotka tällä oli ollut.

Lotta rakasti analysoida ihmisiä ja usein hän osuikin oikeaan. Noraa kuitenkin ärsytti se miten Lotta yritti saada hänestä irti jotain, mitä Nora ei halunnut jakaa. Niin kuin syyn siihen, miksei hänellä ollut poikaystävää, oikeastaan mitään sen suuntaistakaan koskaan. Lotan maailmassa asioihin piti olla jokin konkreettinen, selkeästi määriteltävä syy, ja salaa Nora tunsu tyydytystä siitä, että Lotta ei täysin päässyt hänestä selvyyteen. Noralle tuli siitä varma ja rauhallinen olo. Ja kun keskittyi Lottaan ei tullut ajatelleeksi, että hän ei aina itsekään päässyt itsestään selvyyteen.

Lotta katsahti Noraan ja hymyili tälle sydämellistä hymyä, kuin yrittäen viestiä, että Nora kuului juuri tälle parvekkeelle juuri tällä hetkellä ja Noralle tuli heti huono omatunto äskeisistä ajatuksistaan. Lotan mielestä oikeat sydänystävät kai kertoivat toisilleen kaiken. Nora muisti yhä kuinka Lotta ala-asteella pahimassa Runotyttö-vaiheessaan lähetti hänelle koko ajan lappuja joissa listasi sydämensä salaisuuksia tai jotain vastaavaa, ja pettyi, kun Nora ei tehnyt samoin.

Nyt Lotta nojasi Harriin ja vilkuili vähän väliä ärsyyntyneenä ärsyttävää Eevaa, joka oli yhtä hyvä flirttailemaan kuin Lotta, vaikkakin toisella tavalla.

Noraa väsytti äkkiä kauheasti. Kaikki tuntui tympeältä. Miksi hän oli tullut tänne, Lotan lisäksi kukaan ei kaipaisi häntä jos hän lähtisi, miksi ottaa krapula huomiseksi, kun voisi yhtä hyvin valmistautua ensi

viikkoon töissä tai mennä yllätyksenä äidin luo aamiaiselle, sen yhden ihmisen luo, joka pelottavan takuuvaramasti aina ilahtui hänen näkemisestään. Nora hypisteli Lotan korvakoruja, ne oli varmaan ostettu joltain Harrin kuvausreissulta, jostain basaarista jonka tuoksua Nora ei osannut kuvitella. Ne olivat oikeastaan todella kauniit korvakorut, ehkä hän voisi unohtaa palauttaa ne Lotalle, ainakin vähäksi aikaa, tuskin Lotta edes muisti enää tunkeneensa ne Noralle. Tunnustellessaan korvakoruja Nora huomasi, että Harrin paras ystävä ja yhtiökumppani Juho katsoi häntä parvekkeen vastakkaiseen kaiteeseen nojaillen. Ehkä Nora oli näyttänyt oudolta hypistellessään korviaan. Nora laski kätensä alas ärtyneenä siitä, että joutui katseltavaksi silloin kun ei odottanut sitä. Juho nyökkäsi Noralle ystävällisesti ja Nora nyökkäsi takaisin saamatta kuitenkaan hymyä huulilleen. Ei hän oikeastaan tuntenut edes Juhoa, he olivat olleet muutaman kerran samassa baaripöydässä, mutta aina kaukana toisistaan ja he eivät olleet koskaan oikeastaan keskustelleet. Noraa ärsytti se kuinka Harrin monet kaverit tuntuivat suhtautuvan heihin Lotan ystäviin. Niin kuin olisi ilmiselvää, että he viisi vuotta nuoremmat naiset ihailisivat tv-alalla tai muissa epä-määräisissä luovissa ammateissa olevia kolmekymppisiä »menestyjiä». Nora laittoi mielessään lainausmerkit sanan ympärille, koska hän ei suoraan sanoen ihan hirveästi perustanut koko porukasta, vaikka Harrista pitikin. Nora ei pitänyt siitä, että hänen odotettiin hymyilevän vain jos joku suvaitsi muistaa hänet ja nyökätä parvekkeen toiselta puolelta.

Juho saattoi kyllä olla aika erilainen kuin suurin osa Harrin muusta kaveriporukasta. Niin Lotta aina muisti

sanoa. Lotta selvästi arvosti Juhoa, joka oli Harrin tähdittämän reppumatkailijoita ympäri maapalloa seuraavan Välivuosi-ohjelman tuottaja ja ohjaaja, ilmeisesti myös paljolti käsikirjoittaja, vaikka Harrin suuhun kaikki filosofoinnit ohjelmassa laitettiinkin. Se oli ihan ymmärrettävää, koska Harri oli luontainen esiintyjä. Hänellä oli jokseenkin menestyvä bändi ja hän oli näytellytkin nuorempana, mutta kävi kuitenkin äänisuunnittelulinjaa samassa elokuvakoulussa, jota Juhoakin oli käynyt. Ohjelmassa esiintyi myös Harrin ja Juhon kolmas opiskelukaveri, puoliksi espanjalainen dokumenttiohjaaja Felix, joka oli järkyttävän komea ja cool homomies ja ehdottomasti Noran lemppari Harrin kaveriporukasta. Felix oli opiskellut ensin kuvaajalinjalla ja kuvasikin suurimman osan ohjelmasta Juhon kanssa, mutta hän esiintyi myös ohjelmassa Harrin ohella ja puhui espanjan ja englannin lisäksi täydellistä ranskaa. Renessanssi-ihminen, oli Lotta joskus aikoinaan sanonut esitellessään Felixin. Jotkut olivat vain lannistavan lahjakkaita.

Juho oli ohjelmassa lähinnä kameran takana, vaikka formaattiin kai kuului jotenkin se, että Harri ja Felix välillä kuvasivat myös kameraa vierastavaa Juhoa. Lotta oli tainnut selittää, että ne osiot oli aluksi tehty vain leikkimielellä, Juholle vittuiluna, mutta niistä oli tullut osa ohjelman ideaa, Juhon ajatukset kyseisen jakson aiheista jotenkin kokosivat teeman ja alleviivasivat dokumenttimaisuutta, mistä ohjelma oli tullut suosituksi. Tai jotain. Nora ei ollut suoraan sanoen kuunnellut koskaan hirveän tarkasti Lotan selostusta miehensä tv-urasta, Lotta halusi aina vakuuttaa Noralle, että kyse ei ollut Noran inhoamasta tosi-tv:stä vaan

jostain ihan muusta. Nora ei ollut silti ehtinyt ohjelmaa juurikaan seurata, hänellä itsellään oli ollut niin tiukka ja vaativa viimeisin opiskeluvuosi, että muut jutut olivat jääneet taka-alalle, vaikka hän olikin iloinen siitä, että Harri menestyi ja teki siten Lotankin onnelliseksi.

Nora muisteli, että Juho ei ollut kuitenkaan valmistunut koulusta, niin kuin ei Harrikaan. Norasta tuntui että suurin osa miehistä taidealoilla tuntui luottavan siihen, että elämä kyllä antaa ilman tutkintotodistustakin. Ja antoihan se, ainakin enemmän palkkaa kuin vastaavasti naisille.

Nyt kun Nora katseli Juhoa salaa, hän mietti, että Juho ja Harri olivat kyllä melkein yhtä erilaisia kuin hän ja Lotta. Harri oli pitkä ja vaalea ja ruskettunut, surffarikomea, niin kuin Lotta oli sanonut sumuisin silmin tavattuun Harrin ensimmäistä kertaa. Juho oli lyhyempi ystävänsä, roteva ja tumma ja melkein tylyn näköinen, vaikka se vaikutelma taisi olla virheellinen, heti kun Juho hymyili tai puhui, hänestä sai ystävällisen kuvan.

Nora taisi olla tyly myös puhuessaan ja eihän hän edes ollut onnistunut hymyilemään nyökätessään Juholle. Hän oli kalpea siinä missä Lotta oli kauniin ruskea heti kun oli viettänyt kymmenen sekuntia auringossa. Hän oli pienikokoinen. Siis melkein epänormaalin pienikokoinen, tai siltä hänestä oli aina tuntunut. Lotta lohdutti, että hän oli ranskalaisittain siro ja moni nainen tappaisi näyttääkseen niin söpöltä tiukoissa farkuissa ja kauniissa topissa, mutta Norasta tuntui, että Lotta vain yritti vieläkin paikata sitä traumaa joka Noralle jäi, kun Lotalle yläasteen aikana kas-

voi täydellisen kauniit rinnat ja hänellä kasvoi lähinnä nenä.

Nenä onneksi jotenkin sopeutui ajan kanssa kasvoihin, mutta rinnat eivät koskaan kasvaneet lähellekään muiden kavereiden mittoja. Lotta kyllä muisti huomauttaa, että Noralla vain sattui olemaan harvinaisen isotissinen kaveriporukka, joka väärästi hänen perspektiiviään. Tässä vaiheessa Nora aina vastasi, että voidaanko vaihtaa puheenaihetta ja teeskenteli, ettei asia häntä mietityttänyt.

Nora katseli salaa ystäväänsä, sitä miten Lotta laittoi hiukset korvan taakse ja otti hörpyn oluestaan. Jostain syystä tukka oli se joka teki Noran silmissä Lotan jotenkin samaan aikaan huolettomaksi ja silti täydelliseksi. Noralla oli tummanruskea, paksu ja liukas pitkä tukka, joka ei pysynyt helposti kampauksilla. Lotan hiuslaatu oli ollut lapsesta asti kuin voikukan hahtuvaa, tukkaa oli paljon, mutta se ei ollut silti raskasta. Lotta itse oli kuten hiuksensa, keveään taipuvainen olematta kuitenkaan tyhjä tai mitäänsanomaton. Lotta jätti tapaamiinsa ihmisiin jäljen, hänen ajattelemisensa sai useimmiten hymyilemään. Täydelliset vastakohdat, Nora ajatteli itsestään ja ystävästään ja tunsu entistä kovemman itsensäalin aallon, kuin olisi kovassa laskuhumalassa, vaikkei ollut päässyt vielä edes nousuhumalaan.

Pitkä ja riehakkaassa humalassa oleva mies tunki parvekkeelle ja Lotta ja Harri tekivät tilaa ja lähtivät käsikäin sisälle. Nora ei viitsinyt mennä mukaan, koska tunsu muutenkin olevansa kuin pariskunnan pieni ja uskollinen koira, joka tunki aina kintereillä kaikkialle. Sitä paitsi ulkona oli mukavan viileää sisätilojen tungokseen verrattuna.

– Moikka. Nora eikö niin? Vai sanotaanko se Noora?

Nora hätkähti Juhon ottaessa askeleen häntä kohti pienellä parvekkeella. Hän oli niin ajatuksissaan, että oli unohtanut voivansa joutua parvekkeellakin vedetyksi mukaan keskusteluun. Sitten pitäisi jaksaa kysellä Juholta tämän työjutuista ja esittää vaaditut ihailun sanat siitä, että Välivuosi oli saanut niin paljon katsojia ja toinen tuotantokausi oli nyt sitten tilattu. Nora huokaisi sisäänpäin ja yritti kuulostaa jos ei ihan ystävälliseltä niin asialliselta.

– Joo, moi, Noora mä sanon itse, mutta ei sen niin väliä, mä vastaan kyllä Noraan myös.

– Siis kirjoitetaanko se yhdellä oolla, oikeestiko?

Eeva liittyi keskusteluun tavalla, joka ei jättänyt Noralle arvailun varaa. Eeva oli naurusta ja näennäisestä keveydestä huolimatta heti hyökkäyslinjalla. Ehkä Eeva kaverinsa kanssa kutsui Lottaa ärsyttäväksi Lotaksi ja häntä Lotan ärsyttäväksi kaveriksi. Ja luultavasti Eeva oli ajatellut flirttailla tänään Juhon kanssa, vaikka Eeva ei kyllä yhtään näyttänyt Juhon tyyppiltä. Nytkin Juho vähän jäykistyi Eevan liittyessä keskusteluun, laittoi käden taskuun ja suoristi leveät hartiansa.

– Joo, oikeesti, Nora vastasi.

Eeva alkoi nauraa kovaa.

– Ei kun siis, jotenkin hauskaa, kun me JUST tässä puhuttiin siitä, kuinka nykyään jengi antaa lapsille nimiä, jotka kirjoitetaan ihan niinku anglosaksisesti. Että mäkin olisin Eva enkä Eeva. Ja Iida olis Ida ja sit on kaikki Avat ja Amokset ja muut. Silleen mielenkiintoista.

– Jaa, Nora vastasi ja otti hörpyn oluestaan.

Se on aina vähän satua, kun rakkaus kerran alkaa.

Eletään 2000-luvun alkua, ja Juho ja Nora törmäävät bileissä tupakkaparvekkeella. Juho on ohjaaja suosiota niittäneessä Välivuosi-ohjelmassa ja Nora on vasta valmistunut juristi ja 25-vuotiaana yhä neitsyt. Nora ei ole se tyttö, josta kaikki tavalla tai toisella lumoutuvat – mutta Juho huomaa hänet. Heidän rakastumistaan seuraa paljon suoraa ja paikoin harhailevaa puhetta, seksin äärellä horjumista.

Mahdottomia oletuksia on osuvuudessaan itkettävän hauska ja surullinen romaani siitä, kuinka vaikeaa usein on löytää toisen ihmisen luo.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46487-8